

Sygn. akt II CSK 45/18

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa M.W.
przeciwko Miastu [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2018 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w P.
z dnia 13 czerwca 2017 r., sygn. akt I ACa [...]/15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5400 zł (pięć tysięcy czterysta złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w P. z dnia 13 czerwca 2017 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał się na wystąpienie dwóch istotnych zagadnień prawnych. Pierwsze z tych zagadnień ma dotyczyć tego, co należy rozumieć przez określone w art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 23 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (jedn. tekst: Dz. U. z 2017 r., poz. 1073 ze zm., dalej „u.p.z.p.”) korzystanie w dotychczasowy sposób, czy jest to faktyczne korzystanie w dacie uchwalenia planu zagospodarowania przestrzennego, czy należy brać pod uwagę potencjalne możliwości korzystania z nieruchomości, nawet wtedy, gdy właściciel nie podejmował żadnych czynności w celu takiego wykorzystania nieruchomości, granic zakresu tych możliwości, a nadto - na podstawie czego należy obliczać wartość nieruchomości, w przypadku, gdy przed uchwaleniem planu nie obowiązywał na danym terenie żaden plan. Drugie zagadnienie dotyczy tego, czy art. 37 ust. 9 u.p.z.p., mówiący o przysługujących odsetkach ustawowych za opóźnienie w wypłacie odszkodowania, ma zastosowanie, gdy cena

odszkodowania ustalona została na datę wyrokowania przez Sąd, a więc z uwzględnieniem art. 363 § 2 k.c.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Kwestia wykładni art. 36 ust. 1 u.p.z.p. była już przedmiotem wypowiedzi i wyjaśnień zarówno w judykaturze, jak i w doktrynie. W sprawie nie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli wykładnia przepisu jest powszechnie przyjęta w orzecznictwie oraz literaturze i została uwzględniona przy rozpoznawaniu niniejszej sprawy (por. postanowienie z dnia 2 października 2001 r., I PKN 129/01, OSNP 2003, nr 18, poz. 436).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przesądzone zostało, że wskazane w art. 36 ust. 1 u.p.z.p. roszczenia przysługują wówczas, gdy uchwalony lub zmieniony plan zagospodarowania przestrzennego, ingerujący w istotny sposób w prawo własności, uniemożliwia właścicielowi lub użytkownikowi wieczystemu nieruchomości lub istotnie ogranicza zarówno kontynuowanie dotychczasowego sposobu korzystania z nieruchomości, jak i pozbawia ich potencjalnej możliwości korzystania z nieruchomości zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem. Nie ulega wątpliwości, że nie tylko ograniczenie lub uniemożliwienie korzystania z nieruchomości w sposób, w który nieruchomość dotychczas była wykorzystywana, lecz także potencjalnie mogłaby być wykorzystywana zgodnie ze swoim przeznaczeniem, godzi w prawo własności. O tym, czy korzystanie z nieruchomości

lub jej części zgodnie z dotychczasowym przeznaczeniem stało się niemożliwe lub istotnie ograniczone i czy w związku z tym właściciel poniósł rzeczywistą szkodę, decydują zmiany dotyczące danego obszaru wprowadzone przez nowy plan zagospodarowania przestrzennego w porównaniu do przeznaczenia danego obszaru w planie poprzednio obowiązującym (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19 grudnia 2006 r., V CSK 332/006, nie publ., z dnia 9 września 2009 r., V CSK 46/09, nie publ., z dnia 9 kwietnia 2015 r., II CSK 336/14, nie publ., z dnia 7 lipca 2016 r., III CSK 317/15, nie publ.). W okolicznościach sprawy nie ma znaczenia zmiana art. 37 ust. 11 u.p.z.p. dokonana z dniem 1 stycznia 2018 r. na mocy art. 497 pkt 8 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2017 r. - Prawo wodne (Dz. U. poz. 1566 ze zm.), gdyż Sąd Najwyższy w postępowaniu kasacyjnym nie może brać pod uwagę zmian stanu prawnego, które zaistniały po wydaniu wyroku objętego skargą kasacyjną.

Odnosnie do drugiego przedstawionego zagadnienia dotyczącego liczenia odsetek za opóźnienie w wypłacie odszkodowania literalna wykładnia art. 37 ust. 9 u.p.z.p. pozwala na udzielenie w sposób jednoznaczny pozytywnej odpowiedzi na sformułowane pytanie. Regulacja ta umożliwia naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie po upływie sześciu miesięcy od dnia złożenia wniosku o wypłatę odszkodowania, czego nie zmienia okoliczność określenia odpowiedniej kwoty w chwili orzekania przez sąd.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w związku z art. 99 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

jw

ał